

Arrest

nr. 178 247 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in India. Uw ouders zouden destijds vanuit Tibet (Volksrepubliek China) naar India zijn gevlucht. In India huwde u met K.K.Y. (O.V.7.698.457). Nadien gingen jullie in Nepal wonen, maar vanuit Nepal keerden jullie regelmatig terug om jullie verblijfsdocument, Registration Certificate (RC), te laten verlengen. Uw vrouw reisde in 2013 naar België en diende hier een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat India als eerste land van asiel kan worden gezien voor uw echtgenote. Ze diende een tweede asielaanvraag in op 9 september 2015. Uzelf reisde in diezelfde

maand met een vals Nepalees paspoort naar Zwitserland en kwam in oktober 2015 naar België waar u bij uw vrouw verbleef. Op 16 december 2015 vroeg u zelf asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: geboorteaktes van uw kinderen, huwelijksattest, green book, kopie van twee pagina's van uw oude IC (Identity certificate) en een attest van de CTA. U voegde later ook een kopie van uw RC (Registration certificate) en een nieuwe IC (geldig van 2013 tot 2023).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, attesten van de CTA en kopie van de IC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tenzin Jampa, geboren op 25/11/1975 en geboren te Bir, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en bent geboren uit ouders die zelf in de Volksrepubliek China (VRC) zijn geboren en naar India waren gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U bent in India geboren, u bent daar naar school gegaan en u hebt daar nadien gewerkt. U verkreeg in India een verblijfsvergunning. U bent later in Nepal gaan wonen, maar u ging elk jaar uw verblijfsdocument in India verlengen.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, blijkt dat u India en Nepal verliet om in België met uw vrouw te zijn. Blijkbaar wilde zij niet terugkeren en wilde u uw gezin redden. Daarom kwam u naar België. Deze reden van vertrek uit India en/of Nepal valt echter niet onder de Vluchtelingenconventie. U verwees ten aanzien van de DVZ ook naar een aantal arrestaties van vele jaren terug in India. Dit betrof korte arrestatie snaar aanleiding van betogingen of manifestaties. Maar u zat blijkbaar nooit lang vast en telkens werd uw vrijlating geregeld. Nergens blijkt uit dat u veroordeeld werd, noch haalde u enige vrees aan in die zin voor de toekomst. U hebt blijkbaar steeds een verlenging van uw verblijfsdocument gekregen, het stond u blijkbaar ook niet in de weg om te trouwen en uw kinderen naar school te sturen, noch om te werken en een zaak te starten. U hebt bovendien ten aanzien van het CGVS nergens deze arrestaties herhaald of enig probleem daar rond verteld. Aldus kan minstens gesteld worden dat deze zaken niet dermate zwaarwichtig waren om te spreken van een persoonlijke en systematische vervolging zoals die is beschreven in de Vluchtelingenconventie. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de problemen die u inroept bij een eventuele terugkeer naar India, zijnde de moeilijke situatie voor Tibetanen in India, inzake verblijfsdocumenten, scholing en werk, merkt het CGVS op dat uit informatie blijkt dat Tibetanen in India recht hebben op een verblijfsdocument, recht hebben op

onderwijs en dat Tibetanen in tal van economische takken actief zijn. Aldus haalt u geen zaken aan die wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar India.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na aankomst in Europa, en ook in België, verschillende maanden hebt gewacht alvorens asiel aan te vragen. Aldus is uw asielaanvraag laattijdig. Uw verklaring dat u niet wist in welk land u uiteindelijk asiel wilt aanvragen, is geen afdoende verschooning. Immers kan van asielzoekers verwacht worden dat zij, in het geval er nood is aan internationale bescherming, asiel aanvragen van zodra dat kan.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (volgens de door u neergelegde kopie is die geldig tot 2023). Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook ten aanzien van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen op dezelfde basis, zijnde dat India als eerste land van asiel geldt voor haar.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 juni 2016 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen "1 en 2 afdeling A" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker legt uit "dat hij India diende te ontvluchten uit schrik voor zijn leven, om terug bij zijn gezin te zijn dat ondertussen verbleef in België", "dat hij een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker" en "dat hij een doelwit vormt, verzoeker is zelfs een aantal keer gearresteerd in India".

Hij meent dat de commissaris-generaal "erin gefaald heeft te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker, indien hij dient terug te keren", gezien de situatie in India niet onderzocht werd wat "dan ook onaanvaardbaar is!".

Volgens hem "blijkt op geen enkele wijze dat het CGVS een grondig en persoonlijk onderzoek heeft verricht naar het statuut van Tibetanen in India!", terwijl hij "wel degelijk gediscrimineerd wordt omwille

van zijn Tibetaanse afkomst" en Tibetanen in India slechts een "precair statuut" hebben. Verzoeker klaagt aan dat niet onderzocht werd of hij "een veilig verblijf zou kunnen bekomen en of zijn rechten niet geschonden zullen worden". Hij stelt dat hij "gezien de discriminatie, zag hij zich genoodzaakt zijn leven in veiligheid te brengen". Hij verwijst naar een rapport van maart 2014 van UNHCR aangaande de situatie van Tibetanen in India en meent "dat India geenszins in aanmerking komt als "eerste land van asiel"". Hij voert aan dat de situatie in India "nog steeds zeer gevaarlijk" is, dat "de lokale autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van Tibetanen te garanderen", dat "de situatie in India nog steeds zeer onveilig is voor de Tibetanen" en dat de Tibetanen in India "nog steeds te maken hebben met discriminatie en dat hun leven er in gevaar is". Hij vraagt zich af: "Hoe zal hij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat hij asiel gevraagd heeft in Europa??".

Aangaande de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat hem deze bescherming geweigerd werd "zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan" en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten "te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, "de bijlage 13 quinquies van verzoeker te willen vernietigen" en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande het land van herkomst

2.3. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken.

Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds

de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielpcedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoeker te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdte identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5. Verzoekers identiteit kan blijken uit de Indiase en Tibetaanse documenten. Verzoeker legt een RC, een Green Book, attesten van de CTA en een fotokopie van zijn oude en van zijn nieuwe (nog geldige) IC voor, waaruit blijkt dat hij op 25 november 1975 geboren is te Bir, India.

2.6. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij en/of zijn ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat hij en/of zijn ouders stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoeker verklaart dat zijn ouders in Tibet zijn geboren en in "1959 of 1960" vertrokken uit Tibet toen de Chinese autoriteiten het gebied hebben ingenomen (gehoor, p. 4). Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekers ouders vertrokken toen de Dalai Lama het gebied bestuurde en dus vooraleer de Chinese autoriteiten hun gezag over het gebied konden vestigen. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoekers ouders niet geregistreerd werden in China, wat verzoeker ook niet betwist (zie vraag 13 Dienst Vreemdelingenzaken) en evenmin legt hij enige documenten dienaangaande voor die het tegendeel zou kunnen aantonen.

2.7. De commissaris-generaal gaat er dus aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt de asielzoeker zelf een nationaliteit aan te meten. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoeker om haar beweerdte identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Uit de "COI Focus: China India: De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 18 juni 2014 blijkt dat *"De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen."*

2.9. Uit deze voornoemde informatie kan over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoekers voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien: *"Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren "in Tibet" en 1.7 miljoen Tibetanen "buiten Tibet"."* Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-

expert, Fei-Ling Wang “dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen”. Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los “van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden”, kan bezwaarlijk verbazen nu de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde en aldus ook met alle bewoners en vooral met zijn rijkdommen. Echter zoals uit de bijgevoegde landeninformatie kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond. Ook hieruit kan blijken dat personen die in de jaren 50 - begin jaren 60 vertrokken uit Tibet niet geregistreerd konden staan bij de Chinese autoriteiten die toen nog geen bezit hadden genomen van het gebied laat staan een administratie hadden opgezet.

2.10. In de “COI Focus: China India: De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 18 juni 2014 wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren “op zich, nooit een punt van discussie is geweest”. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort “verwelkomingspolitiek” die omstreeks 1995 werd “gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)”. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze “verwelkomingspolitiek” bekend zijn, tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die “berouwvol” waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar voornoemde informatie voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als “Overseas Chinese Nationals”, dan kan uit deze informatie evenmin worden gehaald dat verzoeker automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat zijn ouders in Tibetaans China geboren zouden zijn. Dit klemmt te meer nu de informatie toevoegt dat “de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn” en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.11. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen, is irrelevant nu verzoeker geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij toepasselijk nu zij niet in China geboren is. Er wordt aan voorbijgegaan dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval.

2.12. Verzoeker ontkent voorts de Nepalese nationaliteit te hebben en geeft toe dat zijn Nepalese documenten vals zijn (gehoor, p. 11, 13) wat *in casu* wordt aangetoond met de andere door verzoekende partij neergelegde documenten. Verzoeker verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door hem neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Verzoeker bezit wel een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat hij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959. Verzoeker heeft ook niet de Indiase nationaliteit aangevraagd terwijl dit mogelijk is.

2.13. India is voor verzoeker niet ‘het eerste land van asiel’ zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, maar ‘het land van gewoonlijk verblijf’, waar hij geboren is en een verblijfstitel of Registration Certificate bezit. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend.

Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet naar India terug kan.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoeker stelt niet terug te kunnen keren naar India omdat hij illegaal India verliet om naar Nepal te reizen (*"Ze weten dat ik illegaal naar buitenland ben gereisd. Dan zou ik probleem krijgen."*; gehoor, p. 12), omdat hij een zaak heeft in Nepal en omwille van de situatie voor Tibetanen in India (*"In India zijn we al bijna 4 generaties. Maar we kregen geen nationaliteit. Nooit zekerheid. Ik en kinderen gaan ook zo zijn. In India. Tibetanen wonen er graag. Als men met papieren gaan en hoe Indische mensen naar ons kijken. Dan is het moeilijk. (...) Met RC geen kans op goed werk. Kleine racisme. Ik wil niet dat kinderen dat ook meemaken. Gelukkig dalai lama leeft nog. Als met hem iets gebeurd. Dan is er geen zekerheid voor Tibetanen in India."*; gehoor, p. 12).

2.15. Uit de informatie in het administratief dossier kan vooreerst blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De *"COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 26 juni 2014 stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en is dit beleid niet in de wet verankerd, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst.

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat voornoemde algemene instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk *"gemakkelijk"* verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een *"Long Term Stay RC"*. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoeker kan niet overtuigen waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat Tibetanen in India slechts een *"precair statuut"* hebben. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. De Raad wijst erop dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw in India heeft gevestigd. Verzoeker toont niet aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.18. De beweringen in het verzoekschrift dat hij *"wel degelijk gediscrimineerd wordt omwille van zijn Tibetaanse afkomst"*, dat er niet werd nagegaan *"of zijn rechten niet geschonden zullen worden"*, dat hij *"gezien de discriminatie, zag hij zich genoodzaakt zijn leven in veiligheid te brengen"* en dat de Tibetanen in India *"nog steeds te maken hebben met discriminatie en dat hun leven er in gevaar is"*, waarvoor hij verwijst naar een rapport van maart 2014 van UNHCR aangaande de situatie van Tibetanen in India, stroken niet met de *"COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 26 juni 2014. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit rapport niet neerlegt, noch worden essentiële gegevens meegedeeld waaronder minstens de naam van het rapport en de correcte publicatiedatum en de periode waarover gerapporteerd wordt.

Evenmin kan de Raad vaststellen of dit rapport door UNHCR zelf werd opgesteld of dit algemene landeninformatie is die op UNHCR refworld te vinden is, of nog wie de auteur van het rapport is en op welke bronnen het rapport is gesteund. Verzoeker toont dan ook met deze enkele vage zinnen niet aan dat de conclusies van de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus onjuist zijn en waaruit blijkt *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij*

toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra).". Gelet op het voorgaande is het dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.19. Waar in het verzoekschrift de vraag wordt gesteld "*Hoe zal hij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat hij asiel gevraagd heeft in Europa??*", ziet de Raad niet in waarom verzoeker niet veilig zou kunnen terugkeren naar India, alwaar hij zich opnieuw kan vestigen bij zijn kinderen die er legaal verblijven (CGVS-verhoor p.4). Integendeel, uit "*COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 juni 2014 blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken. Waar voornoemde informatie nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, gezien hij thans over een geldige IC beschikt (geldig tot 2023).

2.20. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.21. Bovenstaande vaststellingen aangaande de situatie voor Tibetanen in India worden bevestigd door de verklaringen van verzoeker, waaruit blijkt dat hij in India geboren is, daar een RC en een IC verkreeg, er schoolliep en ook werkte, en dat hij sinds zijn vertrek naar Nepal elk jaar terugkeerde naar India om er zijn verblijfsdocument te verlengen. Als reden voor zijn vertrek uit India en verblijf in Nepal noemde hij enkel socio-economische motieven ("*We gingen naar Nepal om visum te vragen voor vrouw om terug te keren en moeder te bezoeken. Lang gewacht in nepal. Geen visum gekregen. Ze daar gewoond. Dan gevonden dat computerzak in nepal beter zou zijn. Dan daar zaak in computer begonnen.*"; gehoor, p. 8). Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de beweringen in het verzoekschrift, noch uit de informatie in het administratief dossier kan dan ook een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van India worden afgeleid.

2.22. Verzoeker is aldus niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

2.23. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.24. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij ten aanzien van India voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.25. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.26. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.28. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK